

19/46

Uitspraak van het College van Toezicht van het Nederlands Instituut van Psychologen.

Het College van Toezicht van het Nederlands Instituut van Psychologen, hierna te noemen het College, heeft het volgende overwogen en beslist ten aanzien van de bij e-mail van 30 december 2019 door mevrouw A, hierna te noemen klaagster, ingediende klacht tegen mevrouw drs. B, hierna te noemen verweerster, lid van het Nederlands Instituut van Psychologen, en ingeschreven in de NIP-registers A&O psycholoog NIP en psycholoog NIP.

I Het verloop van de procedure

Het College heeft kennisgenomen van:

- het klaagschrift met bijlagen d.d. 30 december 2019;
- het door klaagster ingevulde format klaagschrift d.d. 11 januari 2020, met bijlage;
- het verweerschrift met bijlagen d.d. 22 februari 2020;
- de e-mail met bijlagen d.d. 15 maart 2020 21:38 van klaagster, waarbij zij een beschikking van de rechtbank en twee beschikkingen van het hof overlegt;
- de e-mail met bijlage d.d. 15 maart 2020 21:55 van klaagster, waarbij zij een brief die haar moeder op 6 juli 2019 aan verweerster heeft gestuurd in het geding brengt;
- de reactie van verweerster d.d. 28 april 2020;
- de e-mail d.d. 10 augustus 2020 van klaagster, waarbij zij de transcriptie van een door haar opgenomen gesprek tussen klaagster en haar vader en verweerster en haar echtgenoot aan het College zendt, en waarin zij aangeeft welke passages zij met name van belang acht.

De mondelinge behandeling van de klacht heeft plaatsgevonden ter zitting van het College van 9 september 2020, waarbij klaagster en verweerster aanwezig waren. Klaagster werd vergezeld door haar coach mevrouw C.

II De feiten

Op grond van de stukken en van hetgeen ter zitting heeft plaatsgevonden kan van het volgende worden uitgegaan.

II 1. Klaagster heeft een affectieve relatie gehad met de heer D, hierna te noemen vader. Uit deze relatie is in 2014 een dochter geboren, E.

De relatie is in december 2016 geëindigd. De ouders hebben het gezamenlijke gezag over E en gaven tot december 2017 uitvoering aan een co-ouderschapsregeling.

II 2. Bij beschikking van de rechtbank van 20 december 2017 is bepaald dat E vanaf de datum van de beschikking haar hoofdverblijfplaats bij vader zou hebben. Tevens werd een omgangsregeling bepaald voor de omgang tussen klaagster en E.

II 3. Klaagster heeft tegen deze beschikking hoger beroep ingesteld bij het hof.

II 4. Bij tussenbeschikking van het hof van 13 november 2018 is verweerster tot deskundige benoemd. In de beschikking wordt de deskundige verzocht om gesprekken met de ouders te voeren en zo mogelijk met toepassing van mediationstechnieken te trachten te bewerkstelligen dat de ouders in het belang van hun kind in staat zullen zijn tot constructief overleg met betrekking tot hetgeen hen thans verdeeld houdt en waar mogelijk, hun geschillen kunnen beëindigen.

II 5. Het hof verzocht verweerster schriftelijk te rapporteren en – bij gebreke van overeenstemming tussen partijen – te adviseren omtrent 8 in de beschikking omschreven onderzoeksvragen, waaronder die naar het hoofdverblijf en de zorgregeling voor E.

II 6. Verweerster heeft het deskundigenonderzoek, bestaande uit het voeren van gesprekken met klaagster en vader, uitgevoerd in de periode 1 december 2018 tot en met 31 maart 2019.

II 7. Verweerster heeft begin april 2019 een eindrapportage geschreven en deze naar beide ouders en hun advocaten gestuurd.

II 8. Op 12 en 15 april 2015 heeft verweerster nog twee gesprekken met de ouders gevoerd om de rapportage met hen te bespreken. Verweerster heeft bij het hof om uitstel van de deadline voor de rapportage verzocht.

II 9. Bij brief van 18 april 2019 heeft verweerster haar eindrapportage bij het hof ingediend. Hierin is onder meer opgenomen dat ouders in gelijke mate in staat moeten worden geacht in te spelen op de behoeften van E en haar voldoende aandacht en liefde geven.

II 10. Het hof heeft bij beschikking van 4 juli 2019 onder meer de beschikking van de rechtbank van 20 december 2017, inhoudende dat het hoofdverblijf van E bij vader zou zijn, bekrachtigd.

II 11. Op 10 juli 2019 heeft een gesprek plaatsgevonden tussen klaagster, klaagsters vader en verweerster. Verweersters echtgenoot, die jurist en tevens kantoorgenoot van verweerster is, was deels bij dit gesprek aanwezig.

II 12. Op 2 december 2019 heeft klaagster verweerster een brief geschreven, waarin zij haar kritiek op het rapport van verweerster uit en haar vraagt om een rectificatie.

II 13. Verweerster heeft klaagsters brief op 9 december 2019 beantwoord en haar meegedeeld dat zij niet aan haar verzoek om rectificatie van het rapport kon voldoen, omdat voor het aanbrengen van wijzigingen een nieuwe gerechtelijke procedure zou moeten worden gestart. Verweerster heeft aan klaagster geschreven dat zij hierover advies had ingewonnen bij een ervaren familierechtadvocaat en dat zij hieromtrent ook nog navraag bij het hof had gedaan.

III Het standpunt van klaagster en de klacht

De klacht houdt in, zakelijk weergegeven, dat verweerster in strijd met de Beroepscode heeft gehandeld om de volgende redenen.

1. Klaagster stelt dat verweerster ten onrechte heeft nagelaten de door haar geconstateerde psychopathologie van vader in het rapport te vermelden. Volgens klaagster had verweerster de laatste onderzoeksvraag van het hof, die luidde:
“In hoeverre komen er uit het onderzoek bevindingen naar voren die niet aan de orde zijn gekomen in de onderzoeksvragen, maar wel van belang zijn met betrekking tot de ontwikkeling en opvoeding van E? En zo deze naar voren komen, welke zijn dit?” niet met ‘Nee’ moeten beantwoorden, maar had zij die vraag moeten aangrijpen om de psychopathologie van vader te noemen. Door dat na te laten heeft het hof volgens klaagster geen eerlijk beeld gekregen van het gedrag van vader.
2. Klaagster verwijt verweerster dat zij haar na afloop van een gesprek met vader en haar, toen vader al was vertrokken, één op één heeft gesproken, hetgeen niet is toegestaan bij mediation. Volgens klaagster heeft verweerster haar bij die gelegenheid beloofd dat E het hoofdverblijf

bij haar zou krijgen, terwijl dit niet is uitgekomen. Verweerster zou hierbij hebben gezegd: *“Maak je maar geen zorgen, ik zie wel wat er aan de hand is. De rechters weten hoe ze dit [rapport] moeten lezen. Ik zorg er wel voor dat E haar hoofverblijf bij jou krijgt”*.

3. Volgens klaagster heeft verweerster zonder haar toestemming haar (verweersters) echtgenoot bij de tussen partijen bestaande professionele relatie betrokken. Verweersters echtgenoot, die jurist is, zou zijn hulp kosteloos aan haar hebben aangeboden, aldus klaagster.

IV Het standpunt van verweerster

Verweerster heeft de klacht gemotiveerd betwist en daartoe onder meer, zakelijk weergegeven, het volgende gesteld.

IV 1. Verweerster stelt zich op het standpunt dat zij zo zorgvuldig mogelijk heeft gehandeld en heeft gedaan wat in haar vermogen lag om de forensische mediation tot een goed einde te brengen. Volgens verweerster was er tijdens de mediation sprake van een goede verstandhouding tussen haar en partijen.

IV 2. Verweerster heeft gesteld dat, nu de onderzoeksvragen van het hof geen vraag inhielden om psychologisch onderzoek naar partijen te doen, een dergelijk onderzoek niet tot haar taak behoorde.

IV 3. Volgens verweerster heeft zij zich in de eindrapportage niet laten leiden door de mening van één van beide partijen, maar heeft zij daarin een zo nauwkeurig mogelijke weergave gegeven van de inhoud van de gesprekken. Naar haar zeggen heeft zij waar nodig aanpassingen aangebracht in de rapportage en heeft zij zelfs uitstel bij het hof gevraagd om voldoende tijd te hebben om de mening van partijen te horen en hier eventueel wat mee te doen. Volgens verweerster heeft zij inderdaad na een mediationgesprek even alleen met klaagster gezeten. Daarbij heeft zij getracht klaagster te troosten en gerust te stellen. Zij kan daarbij wel iets hebben gezegd in de trant van : *“Het komt goed, de rechter weet hoe hij zo ’n rapport moet lezen”* maar niet *“Ik zorg er voor dat E haar hoofverblijf bij jou krijgt”*.

IV 4. De door klaagster gewenste herziening van de rapportage was niet mogelijk, omdat deze al aan het hof was uitgebracht, aldus verweerster. Verweerster erkent dat zij haar echtgenoot, die jurist is en zijn praktijk in hetzelfde pand houdt, heeft uitgenodigd bij het gesprek met klaagster en haar vader. Zij heeft haar echtgenoot in grote lijnen op de hoogte gesteld van wat er speelde tijdens haar deskundigenonderzoek.

V De overwegingen van het College

Ten aanzien van de klacht overweegt het College als volgt.

V 1. Ad klachtonderdeel 1:

V 2. Verweerster heeft terecht gesteld dat de onderzoeksvragen van het hof niet de vraag om een psychologisch onderzoek bij partijen te verrichten inhielden.

Het behoorde niet tot de taak van verweerster vader of klaagster psychologisch te onderzoeken en een eventuele diagnose aan het onderzoek te verbinden.

Op bladzijde 7 van haar rapport heeft verweerster een passage gewijd aan de mentale gesteldheid van vader, in die zin dat zij de door klaagster geuite zorgen daarover heeft verwoord.

Naar het oordeel van het College heeft verweerster er hiermee blijk van gegeven dat zij klaagsters opmerkingen daaromtrent serieus heeft genomen. Meer dan deze vermelding in het rapport kon niet van verweerster worden verwacht in het kader van de onder II 4 weergegeven opdracht van het hof.

Dit klachtonderdeel is ongegrond.

V 3. Ad klachtonderdeel 2:

V 4. Het College is van oordeel dat de eisen van zorgvuldigheid met zich meebrengen dat verweerster zoveel mogelijk had moeten voorkomen dat zij in een één op één situatie met klaagster terecht kwam. Door het gesprek met klaagster na het vertrek van vader voort te zetten, hoe kort ook, werd de driehoek, bestaande uit verweerster, klaagster en vader, verbroken, waardoor het risico van ‘splitsing’ optrad. Dit risico heeft zich ook verwezenlijkt doordat klaagster bepaalde wensen en verwachtingen tegenover verweerster uitsprak en haar daarbij uitlatingen ontlokte, waaruit klaagster, al dan niet terecht, voor haar gunstige conclusies trok.

Verweerster heeft ter zitting verklaard dat zij op dat moment met klaagster meevoelde en dat, hoewel zij zich heeft beperkt tot de zin: *“Het komt goed, de rechter weet hoe hij zo’n rapport moet lezen.”*, klaagster uit haar toon heeft kunnen afleiden dat zij haar zakelijke rol wellicht even vergat, en dat klaagster in deze opmerking kennelijk meer heeft gehoord dan zij heeft willen zeggen.

Verweerster heeft ontkend dat zij klaagster heeft beloofd dat E het hoofdverblijf bij haar zou krijgen, zoals klaagster heeft gesteld.

Onder deze omstandigheden kan het College niet vaststellen dat verweerster inderdaad een dergelijke belofte heeft gedaan, omdat aan het woord van de één niet meer geloof kan worden gehecht dan aan het woord van de ander. In gevallen als deze is het vaste tuchtrechtspraak dat het verwijt van de klagende partij niet gegrond kan worden bevonden. Dit oordeel berust niet op het uitgangspunt dat het woord van de klagende partij minder geloof verdient dan dat van de aangeklaagde, maar op de omstandigheid dat voor het oordeel of een bepaalde verweten gedraging van de aangeklaagde tuchtrechtelijk verwijtbaar is, eerst moet worden vastgesteld welke feiten daaraan ten grondslag gelegd kunnen worden.

Desondanks is het College van oordeel dat verweerster door in het (korte) gesprek met klaagster alleen haar professionele rol te verlaten, waardoor zij niet meer in staat was de professionele afstand die met die rol gepaard gaat te bewaren, heeft gehandeld in strijd met het bepaalde in de artikelen 15 en 52 van de Beroepscode 2015.

Het tweede klachtonderdeel is dan ook gegrond.

V 5. Ad klachtonderdeel 3:

V 6. Uit de stukken en het verhandelde ter zitting is het College gebleken dat verweersters praktijk in hetzelfde pand is gevestigd als de praktijk van haar echtgenoot, jurist en tevens verweersters kantoorgenoot.

Verweerster heeft ter zitting verklaard dat haar echtgenoot wist dat klaagster en vader iedere veertien dagen voor een gesprek kwamen en dat zij ‘in de wandelgangen’ wel eens opmerkingen tegen hem heeft gemaakt over het mediationtraject in de zin van ‘het gaat moeizaam’ of ‘het gaat goed’.

De praktijk is kennelijk zodanig ingericht dat beiden elkaars cliënten kunnen zien binnenkomen. Volgens de verklaring van verweerster ter zitting heeft zij, toen zij klaagster en haar vader voor het gesprek op 10 juli 2019 zag aankomen, aan haar man gevraagd of hij erbij wilde komen zitten ter morele ondersteuning als zij daar behoefte aan had, en heeft zij op enig moment tijdens het gesprek aangekondigd hem erbij te roepen.

Vervolgens zijn in aanwezigheid van verweersters echtgenoot, en met zijn inbreng, de eventuele mogelijkheden om de beschikking van het hof aan te vechten besproken.

Het College acht een dergelijke verstrengeling van beide praktijken ongewenst. Die verstrengeling van praktijken behelst immers dat verweersters echtgenoot weet welke cliënten er bij verweerster komen en waar hun problematiek over gaat.

Deze gang van zaken en verweersters handelwijze op 10 juli 2019, waarbij zij haar echtgenoot heeft laten aanschuiven bij een gesprek met klagster en haar vader acht het College een doorbreking van haar geheimhoudingsplicht en daarnaast onzorgvuldig.

Verweester heeft gehandeld in strijd met de artikelen 15 en 71 van de Beroepscode 2015. Ook het derde klachtonderdeel is gegrond.

V 7. Het College komt tot de slotsom dat klachtonderdeel 1 ongegrond is en dat de klachtonderdelen 2 en 3 gegrond zijn.

V 8. Het College acht de maatregel van waarschuwing op zijn plaats.

VI De beslissing

Het College van Toezicht:

- verklaart de klacht deels gegrond als voormeld.
- waarschuwt verweester.

Aldus gewezen op **9 september 2020**

door:

mr. P.B. Martens, voorzitter,
mr. T.A. Leenhouts-Strijker, secretaris,
prof. dr. G.T.M. Mooren,
dr. T.A.W. van der Schoot,
leden

en ondertekend door de voorzitter,

P.B. Martens